

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

8 Όκτωβρίου 2006
Κυριακή Γ' Λουκ. 7, 11-16)

Μέσα στὰ πολλὰ θαυμαστὰ γεγονότα ποὺ ἐτέλεσε ὁ Χριστὸς στοὺς ἀνθρώπους, ἔξεχουσα θέση κατέχουν οἱ ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν. Εἶναι ὁ νὺὸς τῆς χήρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου, ὁ φίλος Του Λάζαρος, οἱ νεκροὶ κατὰ τὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, ὅταν «πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς» καὶ τέλος ἡ ἀνάσταση τοῦ Ἰδίου τοῦ ἔαυτοῦ Του.

Καὶ εἶναι σημαντικὲς αὐτὲς οἱ ἀναστάσεις, γιατὶ ἀκριβῶς ἐκφράζουν τὴν ἔξουσία τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ, ἐπάνω στὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο. Αὐτὸς ἄλλωστε ἔχει στὰ χέρια Του τὴν ζωὴν μας καὶ Αὐτὸς ἔχει τὴν ἔξουσίαν νὰ τὴν δίνει καὶ νὰ τὴν παίρνει.

Μιλώντας δὲ γιὰ τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου, ἔτσι καθὼς τὸν ἀντικρύζουμε στὸν νὺὸς τῆς χήρας στὴν πόλη Ναΐν, κατανοοῦμε πὼς πρόκειται γιὰ ἔνα μεγάλο μυστήριο. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριο! Μονάχα ποὺ αὐτὸς μᾶς φοβίζει καὶ, σὰν κάποιες φορὲς τὸ σκεπτόμαστε, μᾶς παγώνει τὸ αἷμα καὶ νεκρώνει τὴν ὑπαρξή μας.

Καὶ παρ' ὅτι καθημερινὰ τονίζουμε στὸ σύμβολο τῆς πίστεώς μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», ἐντούτοις μοιάζουμε μ' αὐτοὺς ποὺ πέραν τοῦ θανάτου καὶ τῆς πλάκας τοῦ τάφου, «δὲν ἐλπίζουμε πιὰ σὲ τίποτε».

Νομίζουμε πὼς ὅλα τελειώνουν ἐδῶ καὶ δὲν περιμένουμε τίποτε. Γι' αὐτὸς «πολλοὶ κλαῖνε καὶ σκοτώνονται καὶ χάνουν τὰ λογικά τους κι ἀκόμη τὰ βάζουν μὲ τὸ Θεό». Ὄλη αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ἀπλᾶ μᾶς λέγει πὼς ἐτοῦτοι οἱ ἀνθρωποι δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸ χριστιανισμό, καὶ ἀς λέγουν πὼς πιστεύουν.

Στὸ θάνατο ἐνὸς ἀνθρώπου βέβαια καὶ θὰ λυπηθοῦμε καὶ θὰ κλαύσουμε, γιατὶ αὐτὸς εἶναι καὶ ἀνθρώπινο καὶ φυσικό. «Μὰ δὲν ὀφίνουμε νὰ μᾶς πνίξῃ ὁ πόνος καὶ νὰ μᾶς θολώσῃ τὰ λογικά μας ἡ λύπη». Γιατὶ οἱ νεκροί μας φεύγουν μέν, ἀλλὰ δὲν χάνονται. Αὐτοὶ πηγαίνουν μπροστὰ καὶ ἐμεῖς τοὺς ἀκολουθοῦμε, γιὰ νὰ τὸν ξαναβροῦμε.

Ὁ Χριστὸς δὲ μὲ τὶς ἀναστάσεις αὐτὲς, καὶ κυρίως μὲ τὴ δική Του ἀνάσταση, ἐπιθυμεῖ νὰ τονίσει πὼς δὲν ὑπάρχουν νεκροί. Ναί! ἀκριβῶς ἔτσι! Τὸ λέγει ἄλλωστε ὁ Ἰδιος πώς «ὁ

Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων». Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ ὁ Χριστὸς μιλάει γιὰ θάνατο, μιλάει γιὰ ὑπνο καὶ βεβαιώνει πὼς ὅσοι φεύγουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ζωή, δὲν πεθαίνουν, ἀλλὰ κοιμοῦνται.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καὶ σ' αὐτὴ τὴ βάση ὁ Χριστὸς σήκωσε τὸν πεθαμένο υἱὸ τῆς χήρας λέγοντάς του: «νεανίσκε, σὲ σένα μιλῶ, σήκω ἐπάνω!». Εἶναι ώσταν νὰ κοιμᾶται καὶ τὸν ξυπνάει. Τοῦ μιλάει καὶ ἔκεινος ἀκούει καὶ σηκώνεται ἀπ' τὸν βαθὺ ὑπνο του!

Όλα ἔτοῦτα τὰ θαυμαστὰ γεγονότα, δύσκολα τ' ἀκούει ὁ σύγχρονος ἀνθρωπος καὶ λιγότερο τὰ πιστεύει. Ακούγοντας γιὰ τὸ θάνατο καὶ τὴν Ἀνάσταση ἀποφεύγει καὶ νὰ τὰ ὄνομάσει, τὸν μὲν πρῶτο, γιατὶ τὸν φοβᾶται καὶ τὸν τρέμει, τὴν δὲ δεύτερη, γιατὶ δὲν τὴν πιστεύει.

Αφοῦ εἶναι σημεῖο τῶν καιρῶν οἱ ἀνθρωποι ν' ἀρνοῦνται ὅ,τι δὲν ἐννοοῦν καὶ νὰ κάνουν ἀρνητικὴ κριτικὴ σὲ κάθε σέβασμα τῆς Ἑκκλησίας ποὺ τοὺς φαίνεται ἐνοχλητικό.

Μὰ ἔδω μᾶς μιλάει ὁ Ἱδιος ὁ Θεός. Σ' αὐτὰ δὲ τὰ λόγια Του δὲν καθόμαστε νὰ ρωτήσουμε ἥ νὰ ἐρευνήσουμε τὸ πῶς αὐτὰ μποροῦν νὰ πραγματωθοῦν. Μήτε τὸ γιατί πρέπει νὰ γίνουν. Ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἀκοῦμε τὸ λόγο τοῦ Πατέρα μας, ποὺ γνωρίζει τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί, νὰ τὸν δεχόμαστε καὶ νὰ τὸν ἐμπιστεύομαστε.

Ἄλλωστε ὁ Χριστός, ποὺ γνώρισε τὸν ἄλλο κόσμο μὲ τὸ θάνατό Του, γυρνώντας πάλι στὴ ζωὴ μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, μᾶς ἀποκάλυψε στὸ Εὐαγγέλιό Του πὼς γιὰ τὸν πιστοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει θάνατος. Αντιθέτως μάλιστα μᾶς μιλάει γιὰ τὴ ζωὴ καὶ φέρνει τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς διάσωσης γιὰ ὅλους μας.

Ἐμεῖς δὲ οἱ χριστιανοὶ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ πιστεύουμε ὅ,τι ἡ Ἑκκλησία, ὅχι ως πρόσωπα ἀλλὰ ως σύνολο, μᾶς διδάσκει. Αὐτὴ γνωρίζει καὶ κατέχει ὀλόκληρη τὴν ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ τελικὰ ἡ Ἑκκλησία εἶναι «κήρυγμα γεγονότων, ἀναποσπάστως συνδεδεμένων πρὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ο θάνατος λοιπόν, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μιὰ μετάβαση πρὸ τὴ ζωὴ, γι' αὐτὸ ἀπὸ τέλος γίνεται τελείωση· ἀπὸ σιωπὴ γίνεται ζωὴ· ἀπὸ νέκρωση γίνεται ἀνάσταση! «Τὸ θάνατον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἥ τὸν νικῶμεν ἥ μᾶς νικᾶ». Τὸν νικοῦμε τελικὰ καὶ ἥ νίκη αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται μόνο διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ νὰ φοβούμαστε καὶ νὰ λυπούμαστε, ὅταν ἀντικρύζουμε τὸ θάνατο, εἶναι καὶ ἀνθρώπινο καὶ φυσικό. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτό, μέχρι τοῦ σημείου νὰ κυριεύομαστε ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀπελπισία, νὰ τὰ χάνουμε καὶ νὰ θολώνει ἥ ὑπαρξή μας, εἶναι τεράστια ἥ ἀπόσταση. Καὶ δὲν εἶναι σωστὴ μήτε χριστιανική. Εἰδεμὴ πορεύομαστε ως μὴ ἔχοντες ἐλπίδα, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Πρὸ πάντων ὅμως, ὁφείλουμε νὰ μὴν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅπως συνηθίζουν μερικοὶ, ὅταν ἔχουν πένθος, νὰ σταματοῦνε νὰ πηγαίνουν στὸ Ναό.

Ἄν εἶναι ἀνάγκη γιὰ ὄλους μας νὰ βρισκόμαστε στὴν Ἐκκλησία, πολὺ περισσότερο ὅταν ἔχουμε πένθος. Γιατὶ στὴν Ἐκκλησία ἡρεμεῖ ἡ ψυχή, γαληνεύει ἡ ὑπαρξή μας, ἀφοῦ εἶναι τὸ ὑπήνεμο λιμάνι· ἡ παρηγορὶα καὶ τὸ στήριγμά μας· θερμαίνει μὲ τὴ ζεστασιά της καὶ μᾶς φωτίζει τὸ νοῦ. Μέσα δὲ στὸ φωτισμὸ τῆς ψυχῆς καὶ στὴ θερμότητα τῆς καρδιᾶς, κρύβεται ὄλοκληρη ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίδα μας· ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὰ θάνατος, παρὰ μόνο ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, ἔτσι καθὼς μᾶς τὴ δώρησε ὁ Χριστός.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]